

Měl jsem peníze. Měl jsem spoustu peněz. A k tomu, přímou úměrou i moc "přátel", Měl jsem všechno, co jen člověk může mít. Drahé auto, každoroční dovolenou u moří, značkové oblečení. Měl jsem skvělou ženu a báječné děti. Prostě ráj na zemi. Ráj? Co je to vlastně "ráj na zemi"? Dnes, s odstupem času si již dokáži na tuto otázku odpovědět. Rájů je určitě nekonečné množství, tak jako čtyřlístků na loukách. Každý má ten svůj. Generální ráj však asi neexistuje, tak jako neexistují dva stejní lidé. A ten můj, dnešní, se diametrálně liší od mého minulého!

Vše se změnilo v jednom jediném zlomku sekundy v onu temnou listopadovou noc. Táhlá zatačka, porucha na řízení . . . a najednou je všechno jinak. Zůstal jsem sám, bez ženy, kterou jsem bezvýhradně miloval a které tímto, po devíti letech veřejně vzdávám hold. A nestydím se za to. I teď, s odstupem času se mě hrnou slzy do očí. Stejně jako mým zlatým dcerám, kterým jsem, i když ne vlastní vinou vzal mámu, když ji nejvíc potřebovaly. Píši tyto řádky s upřímným vědomím, že mé duševní obnažení, pragmatik by můj počin možná nazval duševním striptýzem, pomůže někomu jinému! Někomu, kdo má velké problémy a hledá své místo na zemi. I já, po té hrůzné události řešil "hamletovský" problém - být či nebýt! I já stál na římse okna jedenáctého poschodí s úmyslem udělat definitivní, teatrální tečku. A věřte - hranice mezi bytím a nebytím je neuvěřitelně tenká a neskutečně křehká. V jistém okamžiku rozhodování už dokonce není cesta zpět. Určitě můžete namítnout, že je to projev totálního slabošství, naprostého selhání a absolutního zkratu a já s Vámi naprosto souhlasím. Dnes!

Ale o tom, vážení folkáči mluvit nechci. V současnosti svého bytí jsem opět zde, nohama pevně na zemi posílen o jistoty, které jsem v minulosti jaksi nebyl schopen vnímat. Jistoty, že slunce vyjde každý, každický den, jistoty, že kolem sebe máte spousty báječných lidí, jistoty, že z nočního nebe Vám do snů září a zářit budou miliony hvězd. Zdánlivě banální a samozřejmé věci - ale jsou skutečně pro každého z nás tak samozřejmé? A jsme schopni je vnímat? Víím o čem mluvím. Já to nedokázal a při honbě za "mamonem" zaplatil příliš krutou daň. Ve svých jinošských letech jsem hrál v různých hudebních skupinách a tenkrát mě, kromě hudby bylo všechno "šum a fuk". A dodnes si vzpomínám, jakým neskutečným způsobem mě ovlivnil prostý fakt vzniku nových skladeb, kdy z chaotické kakofonie zvuků najednou vystouplo něco, co mělo hlavu a patu! Vzpomínám to hlavně proto, že to byla právě podvědomá inklinace k hudbě, která mě zvedla, aniž jsem si to uvědomil. Dnes jsem nedílnou součástí česko-slovenské folkové skupiny Mince vo fontáně (www.mince-vo-fontane.host.sk) - nejlepší folkové skupiny na Slovensku (čtenář nechť promine, ale když se nepochválíme sami, tak nás pochválí málokdo). Mám tak kolem sebe senzační mladé lidi, kteří číší entuziasmem a kteří dělají muziku srdcem. A já, obstarožní leč poměrně zachovalý beatový bubeník se na stará kolena učím, kromě bicích, hrát na pětistrunné banjo (podle skvělé školy Petra Brandejse z Poutníků - tímto tě Peťo zdravím). Náš kapelník Vlado Slavík sice hudruje, že s mým bubenickým uměním to kapela moc nevyhrála, dokonce šíří fámy, že při pomalých skladbách usínám a rychlé nestíhám. Je to skvělý fór a mám ho za to rád. Stejně jako další členy kapely Radka, Michala i našeho skvostu,

Jak jsem se opet našel

Napsal uživatel M.V.F. Nikl
Pátek, 28 Březen 2003 02:00

zpěvačky a perkusistky Ivetky. A děkuji tímto celé skupině za to, že jsou. Díky jim jsme se opět našel! A přeji všem s podobným osudem aby to nikdy nevzdávali, protože na každého čekají jeho "mince ve fontáně" - chce to jen vydržet. Není hanbou padnout na hubu, hanbou je, zůstat ležet. A, jak tvrdí Dr. Pitkin - vo tom to je.

Měl jsem peníze. Ale dnes mám mnohem víc. Dokonce jsem našel svoji lásku. Jmenuje se ? ale o tom někdy příště. Mám Vás rád.